

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **N. A.**, zastoupená Mgr. Daliborem Lípou, advokátem se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2024, čj. OAM-334/ZA11-ZA01-2024, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 10. 2024, čj. 33 Az 8/2024-96,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 10. 2024, čj. 33 Az 8/2024-96, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2024, čj. OAM-334/ZA11-ZA01-2024, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalobkyni **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Daliboru Lípovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **8 650 Kč**, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalovaný zamítl žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č.

325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Podle žalovaného Gruzie představuje pro žalobkyni bezpečnou zemi původu. Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Podle krajského soudu žalobkyně neprokázala, že v jejím případě nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu, ani netvrdila, že nejsou splněny podmínky pro zařazení Gruzie na seznam bezpečných zemí původu. Žalovaný si opatřil dostatek podkladů, které podaly objektivní informace o zemi původu i o individuální situaci žalobkyně. Tvzení žalobkyně o násilí ze strany jejího bývalého partnera považuje krajský soud za účelové, protože nebylo prokázáno a je v rozporu s jejím předchozím vyjádřením. Z důvodu nekonzistentnosti výpovědí žalobkyně považoval krajský soud za nedůvodné i její tvrzení o tom, že jí policejní orgány v Gruzii nejsou schopny poskytnout účinnou ochranu. Žalobkyni také nic nebrání v tom, aby se usadila v jiné části země a vyhnula se kontaktu s bývalým partnerem. Relevantním azylovým důvodem není ani odlišné kulturní vnímání nemanželských dětí. Žalobkyně žila v Gruzii v době, kdy měla dvě, dnes již zletilé, nemanželské děti. Pokud žalobkyně namítala nekvalitní a neúplný předklad pohovoru prováděného ve správním řízení, mohla využít práva na zpětné tlumočení, což ovšem neudělala. Stejně tak při osobním seznámení s podklady rozhodnutí nenavrhl jejich doplnění.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost. Přijatelnost kasační stížnosti odůvodnila nutností posoudit, zda situaci, kdy jí v Gruzii hrozí újma ze strany soukromé osoby, bezpečnostní složky Gruzie jí nejsou schopny poskytnout ochranu, a hrozí jí kvůli nemanželskému synovi odmítnutí ze společenského života, nelze považovat za důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Gruzie není pro stěžovatelku bezpečnou zemí původu nejen z důvodů týkajících se její situace, ale také z důvodu vlivu Ruské federace v Gruzii. V souvislosti se situací v Gruzii stěžovatelka uvedla, že krajský soud nevyšel z aktuálních podkladů. Kasační stížnost přesahuje zájmy stěžovatelky také proto, že výsledek řízení o kasační stížnosti bude mít vliv i na jejího nezletilého syna.

[4] Krajský soud se nedostatečně vypořádal s žalobní argumentací stěžovatelky. Stěžovatelka nepodala žádost o mezinárodní ochranu účelově, jediným důvodem byla obava o život její a jejího syna v Gruzii. Stěžovatelkou uvedené důvody v žádosti měly vést k jejímu meritornímu projednání. Rozhodnutí žalovaného i krajského soudu jsou nepřezkoumatelná, protože se dostatečně nezabývala aktuální situací v Gruzii. Pohovor ve správním řízení nebyl řádně tlumočen. Stěžovatelka neví o tom, že měla možnost si výpověď nechat zpětně přeložit. Zmíněný pohovor také proběhl krátce před porodem stěžovatelky, a proto pro ni bylo složité se soustředit. Až z rozhodnutí žalovaného stěžovatelka zjistila, že pohovor byl nepřesně a nesprávně překládán, přičemž zjistila i informace zpochybňující kvalifikaci dané tlumočnice. Stěžovatelka také neměla možnost řádně se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí žalovaného. Bylo tedy porušeno její právo na tlumočnicka a právo vyjádřit ke všem skutečnostem.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[5] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*).

[6] Kasační stížnost je přijatelná, neboť krajský soud hrubě pochybil při hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, což mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

[7] Stěžovatelka namítala, že její žádost o mezinárodní ochranu měla být projednána meritorně. Zařazení Gruzie na seznam bezpečných zemí původu zpochybnila již v žalobě. Tam namítala, že to nelze učinit pouze formou vyhlášky. Krajský soud se však touto námitkou nezabýval. Pouze obecně konstatoval, že stěžovatelka neprokázala, že nebyly splněny podmínky pro zařazení Gruzie na seznam bezpečných zemí původu. V tomto rozsahu je proto rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud dále hrubě pochybil zejména tím, že nezrušil rozhodnutí žalovaného, ačkoli ten aplikoval koncept bezpečné země původu a s tím související procesní odchylky ve vztahu k žádosti stěžovatelky, která pochází ze státu, jenž byl zařazen na seznam bezpečných zemí původu v rozporu se zákonem o azylu.

[8] Žádost stěžovatelky byla zamítnuta podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, podle kterého se *„jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze“*.

[9] Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu *ministerstvo vyhláškou stanoví seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí. Seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce*. S účinností od 1. 10. 2023 byla ve vyhlášce č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“), Gruzie označena za bezpečnou zemi původu jako celek.

[10] Koncept bezpečné země původu se projevuje v rozsahu zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným a ve vymezení důkazního břemene aplikovaného žalovaným při posuzování žádosti stěžovatelky. Vzhledem k označení Gruzie za bezpečnou zemi původu žalovaný i krajský soud uplatnili domněnku, podle které občanům této země nehrozí pronásledování ani vážná újma ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. Bylo na stěžovatelce, aby tuto domněnku vyvrátila a prokázala opak. Jedná se tedy o mechanismus posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který je zásadním způsobem odlišný od běžného režimu posuzování žádostí.

[11] Soudní dvůr Evropské Unie (dále jen „SDEU“) v rozsudku z 4. 10. 2024 ve věci C-406/22, *CV v. Ministerstvo vnitra ČR*, mimo jiné odpověděl na druhou z předběžných otázek předložených ve věci žadatelů moldavské státní příslušnosti v bodu 83 tak, že čl. 37 Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) ve spojení s přílohou I „*musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby třetí země mohla být označena jako bezpečná země původu, pokud některé části jejího území nesplňují materiální požadavky takového označení, jež jsou uvedeny v příloze I této směrnice*“. V odpovědi na třetí předloženou předběžnou otázku SDEU uvedl v bodě 98, že „*je-li k soudu podán opravný prostředek proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která byla posouzena ve zvláštním režimu použitelném na žádosti podané žadateli pocházejícími z třetích zemí, které jsou v souladu s článkem 37 směrnice označeny za bezpečné země původu, musí uvedený soud v rámci úplného a ex nunc posouzení, které stanoví [...] čl. 46 odst. 3, přihlédnout na základě skutečností obsažených ve spise a těch, se kterými byl seznámen v průběhu řízení, k tomu, že došlo k porušení materiálních požadavků takového označení uvedených v příloze I uvedené směrnice, i když toto porušení není na podporu tohoto opravného prostředku výslovně namítáno*“.

[12] Právní stav, na základě kterého byly závěry rozsudku SDEU ve věci C-406/22 formulovány, se v podstatném ohledu v nyní řešené věci liší, protože od 1. 10. 2023 byla ve vyhlášce Gruzie za bezpečnou zemi původu označena jako celek, tj. bez teritoriální výjimky Abcházie a Jižní Osetie. Nelze ovšem přehlédnout, jak s právním názorem SDEU dále naložila tuzemská judikatura. Ta se sice týká Moldavska, ovšem je aplikovatelná i na případ Gruzie, protože se z hlediska aplikace konceptu bezpečné země původu jedná o velmi podobné situace. V obou zmíněných zemích je součástí jejich území oblast, která je podle podkladů správního orgánu (které jsou součástí správního spisu) pod kontrolou jiné země (zde v obou případech Ruské federace). Z toho vyplývá povinnost správního orgánu doložit, že i tato území splňují materiální požadavky označení bezpečné země původu. Použití konceptu bezpečné země původu totiž správnímu orgánu umožňuje využít zvláštního režimu posouzení, jak byl popsán v bodě [10].

[13] V bodu 26 rozsudku NSS z 8. 11. 2024, čj. 5 Azs 213/2022-43, Nejvyšší správní soud citoval rozsudek Krajského soudu v Brně z 16. 10. 2024, čj. 41 Az 8/2024-38, vydaného ve věci posuzované Velkým senátem SDEU pod zn. C-404/22, v němž je ve vztahu k Moldavsku hodnocen postup žalovaného podle novelizovaného znění vyhlášky. Podle tohoto rozsudku bylo novelou vyhlášky na seznamu bezpečných zemí uvedeno Moldavsko (i Gruzie) jako celek. Důvodová zpráva k novele nijak neobjasnila, co se v Moldavsku a Gruzii a konkrétně v separatistických regionech změnilo. Naopak stále přiznává, že jde o geografické oblasti, které nelze podle procedurální směrnice považovat za bezpečné. Součástí spisu v tehdejší věci bylo Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu z října 2023. V této zprávě se o Podněstří píše jen, že „*Mimo kontrolu ústřední vlády v Kišiněvě zůstává tzv. Podněstří, které se od Moldavska odtrhlo v roce 1991, vytvořilo paralelní státní struktury a je z velké části závislé na Ruské federaci*.“ Nic jiného se v tomto Hodnocení, o které se žalovaný opřel, o Podněstří neobjevilo. Z žádného z relevantních zdrojů a podkladů tedy neplynulo, jaké jsou věcné důvody, pro které lze nyní Podněstří považovat za bezpečnou část Moldavska. Krajský soud neměl od žalovaného podklad, na jehož základě by mohl přezkoumat, zda Podněstří – a tedy i celé území Moldavska – splňuje podmínky přílohy I procedurální směrnice pro vymezení této země coby bezpečné země původu. Pokud tedy bezpečná země původu musí splňovat kritéria procedurální směrnice na celém svém území,

pokračování

což musí dokládat informace o takové zemi, které jsou součástí správního spisu, pak těmto požadavkům žalovaný nedostál.

[14] K podobné situaci došlo i v nyní projednávaném případě. V Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z 3. 10. 2023 je uvedeno, že gruzínská vláda nemá pod kontrolou separatistické regiony Abcházie a Jižní Osetie, které vytvořily paralelní státní struktury a jsou závislé na Ruské federaci. Tyto regiony jsou de facto pod kontrolou Ruské federace. Správní spis sice obsahuje i další podklady žalovaného (Situace gruzínských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí z 8. 9. 2023; Policie – ochrana proti soukromým osobám, korupce a místní vlivy, přítomnost policie v okolí administrativní hranice s Jižní Osetií z 14. 4. 2023; Domácí násilí – legislativa, státní ochrana a podpora obětí z 12. 5. 2023), které ovšem nijak neobjasňují, jak je to s naplněním materiálních požadavků konceptu bezpečné země původu na celém území Gruzie (včetně zmíněných separatistických regionů).

[15] V souladu s bodem 27 rozsudku NSS čj. 5 Azs 213/2022-43 lze i v nyní řešené věci konstatovat, že posouzení stěžovatelčiny žádosti jako zjevně nedůvodné v režimu § 16 odst. 2 zákona o azylu bylo založeno na informacích o Gruzii, z nichž vyplynulo, že území Abcházie a Jižní Osetie nelze považovat z hlediska podmínek dle přílohy I procedurální směrnice za bezpečné. Podle odpovědi na třetí předběžnou otázku z rozsudku ve věci C-406/22 měl krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí z moci úřední v rámci úplného a *ex nunc* posouzení přihlédnout na základě skutečností obsažených ve spise k tomu, že došlo k porušení materiálních požadavků označení Gruzie jako bezpečné země původu, i když toto porušení nebylo v žalobě výslovně namítáno.

[16] Materiální požadavky bezpečné země původu obsahuje článek 36 až 39 procedurální směrnice a Příloha I této směrnice:

Země se považuje za bezpečnou zemi původu, pokud lze na základě tamější právní situace, uplatňování práva v rámci demokratického systému a obecné politické situace prokázat, že v ní obecně a soustavně nedochází k pronásledování podle článku 9 směrnice 2011/95/EU, k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Při tomto hodnocení se vezme v úvahu mimo jiné rozsah, v jakém je poskytována ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení prostřednictvím:

a) příslušných právních předpisů země a způsobu, jakým se uplatňují;

b) dodržování práv a svobod stanovených v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nebo Mezinárodním paktu o občanských a politických právech nebo Úmluvě OSN proti mučení, a to zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 uvedené evropské úmluvy nelze odchýlit;

c) dodržování zásady nenavrácení podle Ženevské úmluvy;

d) systému účinných opravných prostředků proti porušování těchto práv a svobod.

[17] Právě z toho, že v posuzované zemi původu *obecně a soustavně* nedochází k pronásledování, k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení (...), SDEU dovodil, že se zmíněné požadavky musí vztahovat na celé území daného státu, který je označován jako bezpečná země původu. Tomu však podklady obsažené ve správním spise neodpovídají. Naopak, tyto podklady uvádějí, že jsou součástí gruzínského území oblasti, které nemá gruzínská vláda pod kontrolou, a je tedy otázkou, zda je lze pouze z tohoto obecného vyjádření považovat za bezpečné.

[18] Ve světle výše uvedeného nemůže obstát závěr krajského soudu, že stěžovatelku lze považovat za žadatelku o mezinárodní ochranu pocházející ze země, jež je pro ni bezpečná. Nemohlo dojít k přenosu důkazního břemene, na základě čehož by musela tvrdit a prokázat relevantní skutečnosti z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud vyšel v rozporu se závěry rozsudku SDEU ve věci C-406/22 z premisy, že žalobkyně měla vyvracet zákonnou domněnku pojetí Gruzie jako bezpečné země původu.

[19] Pro rozpor § 2 bodu 8 vyhlášky s (eurokonformně vyloženým) zákonem o azylu nemohl Nejvyšší správní soud k tomuto ustanovení přihlédnout a aplikovat je na projednávanou věc. Rozhodnutí žalovaného je proto nezákonné, neboť aplikoval koncept bezpečné země původu a s tím související procesní odchylky ve vztahu k žádosti stěžovatelky, která pochází ze státu, jenž byl zařazen na seznam bezpečných zemí původu v rozporu se zákonem o azylu. Krajský soud měl z výše uvedeného důvodu napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. To měl učinit, přestože stěžovatelka neuplatnila žalobní bod, jímž by poukazovala na tento aspekt nezákonnosti rozhodnutí, nýbrž svoji argumentaci omezila na tvrzení, že unesla své důkazní břemeno plynoucí z § 16 odst. 2 zákona o azylu.

[20] SDEU v rozsudku ve věci C 406/22 totiž současně dovodil z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, že i když porušení pravidel stanovených touto směrnicí pro označení určitého státu za bezpečnou zemi původu nebylo žalobcem výslovně namítáno, představuje toto porušení právní otázku, kterou se musí soud zabývat v rámci úplného a *ex nunc* posouzení projednávané věci. Je třeba mít za to, že rozhodující prvek zamítavého rozhodnutí, které je založeno na označení třetí země za bezpečnou zemi původu, je nutně zahrnut v žalobě, kterou žalobce podal proti rozhodnutí. Soud rozhodující o žalobě tak musí posoudit legalitu takového označení na základě čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice.

[21] Tento závěr pro projednávanou věc vyplývá i z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 12. 2023, čj. 9 Ao 37/2021 57, č. 4562/2024 Sb. NSS. V něm rozšířený senát připomněl, že pokud určitá vada brání přezkumu napadeného aktu v mezích řádně uplatněných bodů (návrhových či žalobních), je soud oprávněn se i takovou vadou zabývat a na jejím základě napadený akt zrušit. Zdůraznil, že to platí zejména pro vady právní. Soud na jednu stranu nemá za navrhovatele právní argumenty domýšlet, na druhou stranu však platí zásada „soud zná právo“ (*iura novit curia*). Soud tak není při posouzení věci omezen jen na argumentační linii žalobce či žalovaného, ale může – a měl by – posoudit uplatněné žalobní body autonomně a po právní stránce vyhodnotit věc komplexně. Soud je tudíž oprávněn vybočit z právních důvodů návrhu například tím, že je právně překvalifikuje. Stejně tak musí mít možnost přihlédnout k právní vadě, která by mu jinak zabránila provést přezkum v mezích návrhových, resp. žalobních důvodů.

pokračování

[22] V situaci, kdy měl krajský soud na základě včas uplatněných žalobních bodů posoudit, zda žalovaný dospěl ke správnému závěru, pokud jde o vyvrácení domněnky bezpečné země původu ve vztahu k jejich individuálnímu případu, bránila mu právní vada spočívající v tom, že země původu nebyla řádně označena za bezpečnou zemi původu, v přezkumu těchto žalobních bodů.

[23] Lze uzavřít, že současné znění vyhlášky by bylo použitelné pouze v případě, že by žalovaný v novém hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, které by bylo součástí správního spisu, důkladně zhodnotil i situaci ve zmíněných separatistických regionech a dospěl k závěru, že splňují podmínky Přílohy I procedurální směrnice, a tedy i tato území Gruzie lze považovat za bezpečná. V opačném případě bude žalovaný povinen posoudit žádost v plnohodnotném řízení (nenastanou-li důvody pro zastavení řízení dle § 25 zákona o azylu či neshledá-li žalovaný důvod pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 1 zákona o azylu).

[24] Za této situace se Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost nezabýval zbývajícími kasačními námitkami.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, přikročil Nejvyšší správní soud i k jeho zrušení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. Žalovaný je vázán v tomto rozsudku vysloveným právním názorem [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[26] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vyšel Nejvyšší správní soud z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatelka byla úspěšná, nicméně jí v řízení před krajským soudem ani v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se jí náhrada nákladů nepřiznává. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, a právo na náhradu nákladu nemá.

[27] Nejvyšší správní soud rozhodl též o odměně a náhradě hotových výdajů zástupce stěžovatelky Mgr. Dalibora Lípy, advokáta, který jí byl ustanoven usnesením krajského soudu z 17. 5. 2024, čj. 33 Az 8/2024-24. Podle § 35 odst. 10 část věty první za středníkem s. ř. s. platí v takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce stát.

[28] Ustanovenému zástupci byly hotové výdaje a odměna za zastupování v řízení před krajským soudem přiznány samostatným usnesením z 29. 10. 2024, čj. 33 Az 8/2024-125, které zůstalo tímto rozsudkem nedotčeno.

[29] Ustanovenému zástupci se podle § 35 odst. 10 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování za dva úkony právní služby spočívající v podání kasační stížnosti a další poradě s klientem a půl úkon za návrh na přiznání odkladného účinku. Odměna advokáta tedy činí v dané věci $2,5 \times 3 \times 100$ Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 3×300 Kč. Zástupce stěžovatelky není plátcem DPH. Výše celkové odměny ustanoveného zástupce a náhrady hotových výdajů proto činí 8 650 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. prosince 2024

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu